

Атанас Вангелов

**ПЕСМА ЗА ГОСПОЉУ ВИТУ С. . . , ПОВОДОМ
АРТИЉЕРИЈСКОГ КАПЕТАНА ВАСЕ П. . . ,
СТАЛНО НАСТАЊЕНОГ У ЊЕНОМ АЛБУМУ**

Мили мој, тако је данас светло и руже
звоне у соби, ваздуху, на улици:
сред њих ти, видим те, стално кружиш
а ниси унутра. Ту је све: кинески бокал,
брокатни застор и жути кревет
по коме мирис дуња полако лелуја.
Часовник лењо избија девет
и једно море стишаних олуја

загрми тада. Враголаста, рујна,
само чекам да у страшном треску
истекне зид а топла гуја
твојих прстију да исплете
око врата омчу. Врела и будна
у мелем мрака потом тонем,
а неки глас: волим те, волим. . .
као мукли јек далеких звона
одјекује у мени, мили по кожи
и осећам како навире бујица
неког ватреног, свеобухватног језика
а затим како са ваздухом горе
метални кревет, брокатни застор
и како све нестаје у пени,
у неком жестоком а слатком нeredу
из ког се помаља успламтела жена.

А она је сама. . . Исто као сада.

На обиласку се језди, а то ружа рече
и сам је облак — ромори му лишће,
а већ ето вече низ улицу тече,
а затим ноћ подиже бедем
између мене и твог лика
и већ видим: степа без видика
у мојој соби, и неко зове,

једва га чујем, само слутим вику,
полако полазим, тек по гласу
што намах преточен у твоју слику
из албума — умуче! И као у сну
затим видех: убога, боса,
усахла жена пала на жут кревет. . .
Истиче ноћ, у соби роса,
а сат јоште избија девет. . .